

Karaktärshäfte 1

Adam Prytz, 11 "Gick du på den lätta? Hah!"

19 november, 1984

Fasen asså, alla tycker att jag är sketrolig. Jag får alla i klassen att skratta, det är så jädra häftigt. När jag blir stor blir jag nog komiker det säger alltid mamma, landsplåga säger pappa, det låter ännu häftigare.

Jag hänger alltid med Mats, Kalle och Tobbe. Både i skolan och hemma. Oftast är vi hos Kalle, hans morsa är asaschysst. Kalle är väl lite tråkig ibland, men han skrattar alltid åt mina roliga skämt. Hans morsa är verkligen bra för vi får alltid bullar och saft där. Vi brukar spela rollspel där eller bara leka.

Rollspel är asafränt för man kan vara vem man vill och göra sketroliga saker. Jag brukar vara magiker så att jag kan trolla fram allt möjligt, en gång så trollade jag fram kamelbajs på Tobbes gubbe. Han blev sketsur, fast de andra skrattade.

Tobbe kan vara lite hoppig ibland, säger fröken och då stämmer det nog. Han är schysst, fast han är en jädra pratksvarn. Ibland blir han helt galen när jag skämtar lite med honom. Som när jag hade lagt en smällare i hans bänk, asså det var ju sketroligt. Alla i hela klassen skrattade och därför mulade han mig med jord, fast jag lät honom göra det så han inte skulle vara sur längre. Han är ju inte starkare än mig. Lite större, men fasen inte starkare.

Fast Mats är starkare, fast bara lite då. Han är alltid spelledare när vi spelar och han brukar bestämma i vårt gäng, men det är bara för han blir så jobbig om han inte får det. Han blir jättearg om man kallar honom tjockis, så det är roligt att göra ibland men inte för ofta.

Jag har fått en pruttkudde av min mamma, efter jättemycket tjat. Dom verkar vara sketroliga. Man blåser upp dom och lägger på en stol där någon skall sätta sig och när de sätter sig låter det som om de pruttar! Då ska man skrika pruttgubbe! För dom är ju pruttgubbar då, som sätter sig ned och pruttar. Det kommer att vara nästan lika roligt som när jag lurade fröken att klockan var en timma mer än den var. På rasten ställde jag fram den och om det inte hade varit för Kalle så hade hon gått på det.

Camilla Bergström, 49 "Ta det nu lugnt så ordnar det sig säkert"

23 oktober, 2000

Mitt liv har innehållit många stora äventyr, det största av dem alla var att skaffa familj. Jag och mina man, Robert, gifte oss 1970. Han var så vacker och ståtlig. Vi skaffade oss en liten lägenhet. Han jobbade som konsult och jag jobbade som dagisfröken ända fram tills det att vår första son, John, föddes. Det var självklart att jag stannade hemma och tog hand om vårt barn, Robert jobbade lika mycket som förut. Men det är klart, någon var ju tvungen att se till att det fanns mat på bordet. Det är inte riktigt sant att mitt liv innehållit speciellt många äventyr, snarare tvärtom. Men det är sant att det var det största äventyret att skaffa familj! En familj innebär ju många fantastiska saker, många saker överhuvudtaget. Jag kunde aldrig föreställa mig någonting ens i närheten av vad det blev i slutändan. En splittrad familj, en ensam hemmafru och en make som inte bryr sig om någonting längre.

När vi precis hade fått John var det lite som en dröm, som om världens alla blickar riktades mot mig och Robert. Vi och vårt barn var världens centrum, allt kretsade kring oss. Allt var som en vacker saga, som jag alltid hade velat att livet skulle vara, en saga. Men sagan visade sig vara lika hård som verkligheten, och allt det fina försvann sakta men säkert. Jag vet att det låter cyniskt, det känns inte bra, men åren har gjort mig bitter, tror jag. Jag minns bara att glädjen varade det första halvåret, sedan vände allt. Jag blev gravid om och om igen, kunde inte ha spiral, min kropp gjorde sig av med den. Robert vägrade använda kondom, och andra preventivmedel kunde vara skadliga för mig hade gynekologen sagt. Så där satt vi helt plötsligt, med tre barn och en livskamrat man inte orkade med.

Ibland ville jag bara strypa ungjävlarerna, inte en enda gång gick Robert upp och vaggade dem till sömns. Visst var det kul till en början, men jag var inte hälften så förberedd som jag trodde att jag var. Om vi bara hade väntat i några år, inte varit så naiva. Kanske skulle vi ha ägnat mer tid åt att upptäcka ifall vi verkligen var de rätta för varandra. Men, nu ser det ut som det gör. Sönt är livet.

Ja, du förstår säkert själv vad som hände, grabbarna växte sakta men säkerligen upp och jag och Robert gled bara längre och längre ifrån varandra. Det är inte så konstigt egentligen, bara sorgligt. Vi tröttnade på varandra halvvägs och jag är rädd att barnen har tagit skada av det, jag skäms så för att jag inte kunde vara den mamman jag alltid hade velat bli. Det känns som ett misslyckande, som om familjen blev ett enda stort fel. Gud förlåt mig, men så känns det.

Jag älskar verkligen John och Erik mina två söner. Jonas, mitt och Roberts tredje och yngsta barn ser vi inte så mycket av. Han dyker inte upp på våra familjemiddagar och jag har inte hört av honom på länge. Jag är rädd att han har något fel på sig, kanske blev han lite skadad under graviditeten, jag drack lite till och från då. Men det borde ju dem ha sett på fosterdiagnostiken i så fall, ifall det blev något fel på honom menar jag.

Nu händer det ju att jag dricker lite ibland, jag super inte. Jag kanske tar mig en liten salongsberusning då och då, men det kan man väl få göra? Det måste väl ändå var okej, när Robert är iväg på konferenser. Då kan jag faktiskt behöva lite uppmuntring.

Ibland gör det ont i bröstet, precis innanför bröstkorgen på vänster sida. Ibland när jag är upprörd och ibland helt omotiverat. Vet inte vad det kan vara, men jag har inte vågat gå till doktorn. Tänk om det skulle vara något, då skulle Robert få panik. Vem skulle sköta allt här hemma om jag blev tvungen att läggas in? Nej, usch, man skall inte måla fan på väggen, det har man ingenting för.

Göran "lillen" Engström, 24 "Vavava sa dddu?"

30 oktober, 2001

Jag är manodepressiv, har svårt att kontrollera mig när det börjar koka och bubbla. Jag är inte elak mot andra, nej det är jag inte. Nästan aldrig i alla fall, om man inte räknar in mamma. Pappa säger att jag är elak mot mamma. Det går i vågor, för det mesta är jag väldigt ledsen, det är jag. Ledsen. Inte konstigt när man bor här, på ett mentalsjukhus. Man mår dåligt då, men jag är farlig för mig själv, så jag måste bo här.

När jag är så där konstig, snabb och okontrollerbar gör jag konstiga saker. En gång fyllde jag ett rum med ballonger och målade en sol på min mage. Sedan dansade jag i fyra timmar till pappas Jimi Hendrix skivor, det var kul. Jättekul. Men, när jag är så där ledsen, då händer dumma saker, dumma saker.

Jag kanske inte nämnde det, men jag stammar. Det började för tre år sedan, precis efter det att jag hade skurit upp mina handleder. Fegt, jag vet, att skära upp handlederna alltså. Stackars mamma, stackars mamma. Att jag åtminstone inte kan tänka på mamma, det säger alltid pappa. Fegt, att göra så mot mamma, eller hur? Jag är kanske taskig? Mina vänner, Ingemar, Håkan och Gösta säger att jag är snäll. Men tänk om de ljuger, jag kanske är jättedum, och de bara lurar mig. Jag har bara känt dem i tre år, jag lärde känna dem när jag kom hit.

Vi är alltid med varandra, åtminstone jag och Ingemar. För det mesta är Gösta och Håkan också med oss, vi hittar på en massa saker, kul saker. Fast för det mesta är ingenting kul, du vet, allt är så där grått. Jag orkar knappt gå ur sängen då, ligger mest ner. Ibland gråter jag, då får jag piller. Det är för att jag inte skall försöka igen, skära upp handlederna alltså. Då måste jag försöka tänka på roliga saker säger doktor Rubin, bra saker. Jag gillar musik, att måla och bada. Man kan inte simma i bassäng här, det finns ingen bassäng. Men ibland gör vi utflykter, till ett badhus, det är jättekul. Där kan vi bada, skvätta vatten på varandra, roligt. Speciellt att skvätta vatten på Ingemar. Han blir jättearg, men gör ingenting, för han är så snäll mot mig. En gång när vi var på väg från badhuset sa en tjej till mig att jag var söt, jag blev glad, hon var också söt. Söt som en liten molntuss, hon log. Hon log åt mig.

Jag är så ledsen för att jag inte får vara hemma hos mamma när hon fyller år, men pappa har sagt att hon inte mår bra av att träffa mig. Det känns som om han inte tycker om mig, fastän han är min pappa. Jag vill väldigt gärna hälsa på mamma på födelsedagen, jag har målat en teckning åt henne i pysselrummet. Gösta har sagt att jag kan få träffa mamma på hennes födelsedag. För han tänker fixa ut oss här ifrån. Han är smart, och han har en idé, en idé som skall hjälpa oss ut i friheten. Men vi måste vara tysta om det, så att ingen får veta och berättar för vårdarna. Då kommer vi aldrig härifrån, och då kanske vi får sitta i isoleringen ett tag, som straff. Jag klarar inte av det, då mår jag jättedåligt.

Jag hoppas att vi kan fly tillsammans, så att mamma får se min teckning av Ingemar, Håkan och Gösta. Så att hon kan få se mina vänner, jag har pratat om dem, men hon har ju aldrig sett dem. Nu får hon chansen.

Förresten är det ju snart jul och då borde inte någon vara ifrån sin familj. Det tycker inte jag i alla fall. Alla vill väl vara med sin mamma och pappa på julafton?

David Erlandson, 15 "Vill du ha cigg? Jag har massor."

10 oktober, 1987

Jag tycker väl inte att min barndom skiljer sig så värst mycket från alla andras, visst jag hade mer pengar och så, men jag blev väl inte jätte bortskämd ändå. Vi hade lite större pool än alla andra och jag får väl lite mer saker än andra men inte så där våldsamt mycket.

Skolan har aldrig varit något problem, bara man är snäll så får man alltid kompisar och det gäller ju att dela med sig till andra. Om jag köper godis så delar jag alltid med mig, ger man så får man, brukar mamma alltid säga. Det är ju inte så värst svårt att plugga heller, man måste ju plugga för att komma någonstans i livet. Man ska ju inte bli något värdelöst vid bandet, där jobbar ju bara kommunistdrägg. Status och inkomst är vad som räknas. Som pappa, han är Vd på sitt eget företag och drar in flera miljoner om året. Det ska jag med göra.

Jag trivs väldigt bra i skolan, har några bra kompisar som jag brukar röka med på rasterna.

Det är jag, Viktor, Åke och Lasse. Viktor är väl den som styr och ställer på skolan och Åke är hans bästa polare. Han är lite mesig i jämförelse med Viktor, men vem är inte det.

Lasse är jävligt rolig och väldigt brutal så han är ju också med i gänget. Han kanske inte säger de mest vettiga sakerna men han kommer med en del kul. Det är skönt att hänga med Viktor för han ser till att alla håller sig i schack i skolan och att rätt människor får respekt. Att vi får respekt. Ibland är det någon stöddig nolla som sätter sig upp mot oss, då får de sig en redig omgång. Lasse är en riktig jävel när det gäller att slåss. Jag fattar inte hur han klarar det... att kunna slå någon, hårt.

Vi brukar faktiskt inte slå dom, det är ju mycket effektivare att märka dom på andra sätt, med en spritpenna till exempel. Det gjorde jag en gång, funkade skitbra. Men som de säger med ord håller man pöbeln pall, jag kan faktiskt vara rätt bra på att trycka till folk med ett ord eller två. Rätt så roliga skämt kan jag också faktiskt, lite av gängets komiker. Jag är väl inte världens största kille, faktiskt ganska tanig, men det spelar ingen roll för de andra är stora och starka och vi är ju ett juste kompisgäng.

Fick en cross förra veckan föresten, fast Viktor körde sönder den helt bara två dar senare, han drog den rakt ned i en ravin. Farsan blev lite arg såklart, jag var ju tvungen att säga att det var jag som gjorde det annars skulle han blivit arg på Viktor. Fast jag tror nog att jag får en ny om jag städar huset. Jag måste alltid göra saker för att få saker. Ingenting är gratis som pappa brukar säga. Lite jobbigt, men det är väl så för alla antar jag.

Viktor och Åke snackar alltid om att knulla med brudar... det har inte jag gjort. Fast jag brukar inte säga något när de pratar om det, vill ju inte verka tontig. Ibland hittar jag på historier om att jag träffat brudar på helgerna, fast aldrig att vi har knullat. Undrar hur det känns?

När vi röker på rasterna så tar jag alltid munbloss, de andra tycker det är lite tontigt, men säger att eftersom jag köper ciggen är det okey. Det är alltid okey när jag betalar.

Erik Edman, 26 "Häftigt, har ni alltid gjort så?"

10 november, 2000

Jag arbetar som brandman och tycker att livet är för gott för att slösas bort. Försöker alltid ta mig tid till att njuta och verkligen stanna upp kring något som känns bra. Kanske är det därför jag fungerar så bra med mina kollegor som är några år äldre än mig själv. Jag vet att uppskatta det som är viktigt i livet, vänner och jobb. Familj kommer senare, när jag blivit några år äldre. Jag måste hinna med att festa ett bra tag till innan jag ger upp det för blöjbytning och ett par taxöron till bröst.

Jag trivs faktiskt bättre med grabbarna nere på stationen än folk i min egen ålder. Vet inte riktigt vad det beror på, kanske att de har något slags orubbligt över sig. Som om de aldrig låter något störa deras tillvaro. Det känns också lite som om de är ett gäng storebrorsor som alla försöker vara schysstast mot mig. Jag får uppmärksamhet för jag tror att de känner igen sig själva i mig, så känns det i alla fall.

Jag trivs med att vara yngst. Det är inga problem, visst, jag betraktas lite som stationens maskot. Men vad gör det, det bjuder jag gärna på. Det är alltid jag som får höra skämten om vem som är yngst och mest oerfaren, men det gör mig ingenting. Om några år är det någon annans tur, och då är det jag som kan i, all välmening förstås, skämta med den personen. Vi har en bra jargong, och den trivs vi allihopa med. Lars, eller Lasse som vi kallar honom är en sjutusan till karl och dessutom familjefar. Han är den som tar hand om saker när något går snett eller om någon mår dåligt efter en brand. Det händer ju att man får se en hel del läskiga saker, då är det alltid Lasse som snackar med en. Han är också alltid den som ser till att ingen råkar i luven på någon annan, ja fan, han är bra Lasse. Sedan har vi Daniel, en riktigt skön kuf som funderar en hel del kring livet och allt det där. Grabbarna på stationen kallar honom ibland för filosofen. Jag tro faktiskt att han känner sig lite stolt när han hör det. Motsatsen skulle vara Gustav, vår äldste brandman på stationen. Han är relativt enkel i sina tankebanor, känns det som. En rak och okomplicerad människa helt enkelt, det är rätt skönt det också.

De andra killarna lever ju ett stillsamt liv, de skulle inte orka med en helkväll på krogen längre. Lite sorgligt på ett sätt, men mysigt på ett annat. Fan, de har ju liksom verkligen bestämt sig, tagit steget. Men det är klart, de är ju några år äldre också, och Daniel knullar fortfarande runt lite vad jag vet, fastän han har en fästmö. Ja ja, det går väl över när han och Karin gifter sig och skaffar ungar. De är fint par hursomhelst.

Själv har jag aldrig träffat någon som skulle vara värd att tillbringa resten av livet med. Vet inte om det beror på att jag är kräsen eller om jag helt enkelt inte har träffat rätt. Hursomhelst kommer det väl i sinom tid, men det kan faktiskt vara lite jobbigt ibland. Som om jag hade en press på mig, att växa upp snabbare än jag vill. Jag röker fortfarande lite brass då och då, om någon på stationen skulle få reda på det skulle jag skämmas ordentligt. Ändå är det något jag trivs med och tycker att varje människa borde få göra om de vill. Det är inte alltid så lätt.

David Erlandson, 27 "Nice, jävligt nice"

24 november, 2000

Vilken härlig tid vi lever i, med nya tekniska prylar som kommer all the time. Jag ser alltid till att ha det nyaste, det hetaste inom teknikens alla områden. Det är inga problems, det finns alltid folk som vill ha old stuff. Jag brukar ta med det till en pantbank och får då lätt tillbaka hälften av pengarna. Jävligt nice faktiskt. Det finns ju en del gamla, justa grejer också, fast man inte tror det. Jag har till exempel en gammal Ford Mustang från 60-talet som är riktigt nice. När jag köpte den sa jag till polarna att jag hade köpt en begagnad bil. Jävlar vad de skrattade, but the last laugh was on me. De blev rätt impade när de såg bilen.

Mina polare är jävligt justa och hyfsat välbärgade, vi är ett litet gäng som har ett hemsideföretag. Vi gör hemsidor åt företag och privatkunder, det är helt crazy vad folk kan betala för en juste hemsida idag. Så pengarna rullar ju in. Det enda lilla problemet som fanns när vi startade var ju pengarna, men det var ju överkomligt. Jag fick låna mina cash av pappa, för han ville ju inte att jag skulle stå vid bandet som någon annan commu-bastard. Självklart har han fått tillbaka det nu, man vill ju inte sitta med gamla skulder.

Annars har jag och mina polare börjat med white powder nu, jävligt nice. Jag tar mig en liten omgång varje dag för att hålla mig sharp. Den hjälper oss att ge folksidor en special touch, det som kunderna väljer vårt företag för. Vi har ett jävligt bra rykte i IT-världen faktiskt. Man känner sig lite proud när man tänker på det.

Ibland när jag drar för mycket white mår jag jävligt illa och ser saker, men det är nog lugnt...

Såna grejer är ju inget att oroa sig för, jag vet att allt det där bara är skrämselpropaganda. Det vet ju alla. Det är ju bara regeringen som vill skrämma oss. Dom vill ju bara skrämma oss att inte ta det, för att de inte får någon skatt då. De vill ju att man dricker och röker, men var är alla föreläsningar om hur farligt det är? Det är för att regeringen tjänar pengar på sprit och smokes. Det är därför jag inte håller på med sån crap. Det känns jävligt primitiv att dricka sprit. Det är ju en drog för pöbeln.

Jag har det rätt så fine nu i alla fall, har ett jävligt juste place i centrum och sitter framför min dator och chattar med polarna, medan jag skriver lite html. Så jävla mycket bättre än skoltiden, det var fan inga fucking good old days. Jag blev alltid utnyttjad för mina cash och inget annat. Det som var riktigt jävla pathetic var att jag tyckte det var okey. Jag brydde mig inte att de bara umgicks med mig för mina pengar.

But the times have changed man.

Jag förstod det för 2 år sen, jag var 25 då, när jag berättade hur jag hade det på högstadiet och gymnasiet för en polare. Han blev helt stunned och tyckte att jag hade blivit utnyttjad av mina så kallade polare. Men jag kan inte klaga över min skoltid, det var ju roligt ändå och farsan gav mig ju cash när jag behövde ändå... men att jag inte stood up for myself gör mig förbannad. Ibland blir jag helt vansinnig när jag tänker på det. Så förbannad att jag slår sönder saker, helst dyra saker. Något som är likadant som under skoltiden är att jag fortfarande inte är särskilt fit, men jag ser det som att jag prioriterar de viktiga delarna. Varför träna din kropp när du kan träna hjärnan istället?

Träning is a fucking waste of time.

I nio fall av tio som du ser en "vältränad kille" så är han antingen arbetslös eller en låginkomsttagare eller bara en jävla loser. Fitnes är fan ett tecken på dumhet.

Måste föresten säga att jag är rätt proud över mig själv faktiskt, det enda som saknas i mitt liv är en vettig kvinna. En kvinna som har klass och proper manners, som kan klä sig rätt och ser bra ut. En kvinna som liknar mig alltså. Skulle vara jävligt nice att ha en juste tjej, jag har ju haft några projects men de har inte riktigt duggit. Alltid varit något som saknats.

Men man skall inte klaga, jag hittar ju många nya varje gång vi åker till London för att clubba. Det är jävligt nice clublife där och jag har ju fått en del vänner där nu också. Andra stör sig ibland över att jag använder så mycket engelska när jag snackar, men det blir ju så. Jag är ju rätt ofta i England och jobbar på engelska. På nätet alltså.